

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

AZ ÖNISMERTET NAGYON JÓ BÁZIS

Nemrég egy kerekasztal-beszélgetésből tudtam meg, hogy *Rókusfalvy Lili* szereti, ha a bemutatásakor elhangzik: kétgyerekes anyuka. A beszélgetést vezető férfi kolléga ezen anyira meglepődött, hogy el is felejtette hozzátenni, hogy nem mellesleg a képernyőn rendszeresen szereplő televíziós műsorvezető a Duna Televízió képernyőjén.

Talán az hozta zavarba, hogy valamiféle teljesítmény lobogtatásának értelmezte az anyaság említését. Interjúnkból talán kiderül, hogy ez valóban Lili személyiségének kitörölhetetlen vonása, ahogyan az is, hogy tizenkilenc éves koráig társulatban létező táncos volt.

◆ – **Miért és hogyan hagytad abba a táncos karriered?**
– Kortárs- és musicaltáncosnak készültem. Nagyon fiatalon csöppentem bele a társulati létbe, az idősebbek között én voltam a kicsi, az ösztöndíjas, akinek még gimiben volna a helye – magántanulólként végeztem a gimnáziumot. Nehéz váltás volt, amikor kiderült, hogy a testem – konkrétan a csípőm – alkalmatlan arra, hogy a tánc legyen a hivatásom. Addig szinte felnőtt életet éltem, tizenöt éves koromtól tizennyolc-tizenkilenc éves koromig a tánc volt az első az életemben, megtanultam egyedül tanulni. Aztán elkezdtem egy teljesen más életet, egyetemre jártam, megjött az életemben az első szerelem, utaztam.

– **Addig magányos voltál?**

– Azt nem mondanám, mert a színház egy zárt, összetartó közösség, viszont nem volt olyan gimis életem, mint a többieknek. Sok osztálytársam irigyelt, mert én már tudtam, minek készülök. Hétévesen megálmodtam, hogy a Macskákban táncolok majd, és tizenhat évesen át is élhettem ezt a Szegedi Szabadtéri Játékok színpadán. Csodálatos dolog volt, hogy a SzólóDuó Nemzetközi Táncfesztiválra Spala Korinna, az általam nagyon tisztelt koreográfus készített egy szóló koreográfiát, mert inspiráltam őt, és azzal bekerültem legfiatalabbként a legjobb tízbe. Fantasztikus érzés volt, hogy meg tudtam hívni a szüleimet a premierre a Művészetek Palotájába, ahol szólista voltam a Pán Péter mesedarabban mint Tigrisliliom. Ezeket az élményeket nagyon fiatalon élhettem át, de a végén már nagyon nagy fájdalmaim voltak. Nem volt választatásom. Ennyi idő távlatából, ma már jó szívvel gondolok minderre vissza, de azért az az egy-két év nagyon kemény volt... Nem jártam színházba, mert nem tudtam beülni a nézőtérre, hisz addig a művészbejáráron mentem be, ismertem az ügyelőket, tudtam, mi zajlik ott hátul. Ez nagyon fájdalmas volt.

– **Előadóművészként az önkifejezés is hiányzott?**

– Évekig béreltem egy tánctermet a lakás közelében, oda jártam le táncolni. Egyedül. Vittem a kis zenéimet, vagy csak a csöndben táncoltam. Ezt elég sokáig csináltam, aztán egyszer csak már másfajta karrierre kezdtem összpontosítani, megszülettek a gyerekeim, és ez elmaradt. Tízévesen el nem tudtam képzelni, hogy nekem egyetlen napom is úgy teljen el, hogy ne táncoljak. A barátaim is pontosan tudták, mikor maradt ki valami miatt egy hét, és ilyenkor mondták is, hogy nem vagyok önmagam. Nyilván nagyon inspirál a családom is, Zsili, a férjem festőművész, és tőle is folyamatosan kapom az alkotó-

kreatív energiákat, de most, hogy Boldizsár már hat- és Panka két és fél éves, érzem, hogy valamit kellene csinálnom. Elkezdtem újra spanyolul tanulni, mert nagyon igényeltem, hogy valami újat szívjak magamba, élvezem, de azt hiszem, szeretnék újra táncolni. Magam miatt is, meg azért is, mert szeretném, ha a családom megismerné azt a Lilit. A férjem nem látott színpadon táncolni, és a gyerekeim sem. Kicsit félek is. Bár mondják, hogy a tánc is olyan, mint a biciklizés, nem lehet elfelejteni, de én tudom, hogy azt is megérzi a tested, ha egy hetet kihagytál. Át kell magamban rendezni, hogy én már nem táncos vagyok, ez már egy másfajta tánc, egy másfajta lét.

– **A tánctanárság nem merült fel benned?**

– Nem akartam rokkant, boldogtalan tanár lenni. Két pedagógus szülővel mondom: csak az menjen tanárnak, akinek ez az élete, teljesen oda tudja magát adni, és megvan hozzá a kellő türelme. Én ennél exhibicionistább is vagyok, egy ideig bírnám, de aztán senkinek nem lenne jó.

– **Amikor újra kellett tervezned a pályádat, mi az, ami segített a táncos múltadból?**

– Semmi másban nem gondolkoztam addig, főleg nem a médiában, leginkább az édesapám miatt nem. Büszke vagyok az apukámra, arra, amit ő elért, felépített, de tudtam, hogy majd azt mondják: „Csak azért vagy itt, mert a Pali lánya vagy.” Ezzel nem akartam megküzdeni. Táncosként is megkaptam, hogy ezért bíztak rám szólószerepeket... Bölcsész szakot végeztem szerkesztői szakirányon, arra gondoltam, majd elhelyezkedek egy újságnál, vagy valami hasonló kreatív munkát keresek. Amit a táncból hoztam, az a maximális alázat és a kitartás. Ha péknek állok vagy manikűrösnek, azt is alázattal és kitartással végeztem volna. Ezek a tulajdonságok a tévénél is nagyon jól jöttek, amikor elkezdtem gyakornokként dolgozni. Az aktuális felettesem nem igazán szeretett. Azt mondtam, hogy nem tudom ezt a szakmát, inkább menjek el, de engem nem lehetett levakarni. Azt mondtam: „Én ezt megtanulom a gyakorlatban. És mikor, ha nem most?” Ott voltam, egyedülálló voltam, gyerektelen voltam.

– **A színház és a tévé be is tudja szippantani az embert, elszippantja a magánélettől, a párkereséstől, a barátoktól...**

– Amikor a társulatban táncoltam, olyan voltam, mint egy ló, semmit nem láttam, nem vettem észre, nem voltam nyitott a szerelemre, küldetésstudatom volt, csak arra tudtam koncentrálni, nem is engedtem be mást. A tévézés

viszont nem szippantott be, mert hamar találkoztam a férjemmel, amikor még tanultam és tapogatóztam. Vele párhuzamosan jöttek a lehetőségek, inkább ő volt az, aki az összes bizonytalanságomon átsegített.

– Sokan a független nőt tartják jó munkaerőnek, szerinted a párkapcsolati biztonság inkább magabiztossá tesz?

– Pontosan. És a gyerekeim is ilyen hatással vannak rám. Mindenki kérdezi, hogyan tudom összeegyeztetni a családot és a munkát, de nekem ez nem összeegyeztetés. Miközben ment előre a karrierem, akkor született Boldi, aztán Panka, szépen egymás után. Ez persze csapatmunka, de az ember egy idő után elkezd egységben gondolkodni. Huszonöt éves koromig Lili voltam, miután a szüleim kis fészkekből kirepültem, de aztán családom lett, és ma már nem tudom ezt a két dolgot kettéválasztani. Ha nekem jó az, hogy elmegyek dolgozni, feladatokat vállallok, kihívás elé állítom saját magamat, akkor úgy csinálom, hogy a családomnak is jó legyen. Viszonylag korán elkezdtem magamat megismerni, és rájöttem, hogy így vagyok magabiztos. A férjem, aki nálam tíz évvel idősebb, szintén kialakult személyiség volt, amikor találkoztunk. Nekem ő a második párom. Mindenki mondogatta, hogy még fiatal vagyok az elköteleződéshez, de szerintem, ha az ember ismeri a saját személyiségét, akkor az nagyon jó bázis a döntéseknél. A legerősebb érzésem Zsilivel kapcsolatban nem a lila kódós szerelem volt, hanem az, hogy én családot szeretnék vele alapítani. Hét év házasság után azt tudom mondani, hogy jól működő kapcsolat a miénk, az ő karrierjében is sok változás történt, az enyémben is, közben született a két gyerek – ezt nem lehet úgy csinálni, hogy kétségek vannak benned.

Sok segítséget kaptam a tévétől is, hogy édesanya lehessenek. A korai évek annyira gyorsan eltelnek, és szuper, hogy hármásban, majd négyesben sokat lehettünk együtt. A legkirályabb dolog az életben és a legtöbb, amit adhatunk nekik, hogy megosztjuk velük az élményeinket.

– Azt mondtad egy interjúban, hogy az édesanyád a példaképed. Miben?

– Ő vérbeli anyuka, mindig érezte a tökéletes arányokat, mennyit engedjen, hogyan fegyelmezzon, tudja, hogy hol vannak a határok, hol a másik intim szférája, mindig jókor, jó helyen segít. Annyira természetes, hogy ilyen, hogy azt gondolnám, ez öröklődik, de nem...

– Ez a legnehezebb szerinted az anyaságban?

” olyan színpadi ember vagyok, aki biztos háttországot próbál adni

– Az egyik legnehezebb. Én projektáló vagyok és kontrollmániás. Dolgozom rajta, tehát felismertem – egyébként a család segített ebben is –, az a feladat, hogy a gyerekeimet úgy neveljem szabaddá, hogy közben én se pusztuljak bele. Nagyon fontos, hogy ki hogy van egyénileg az egységen belül. A férjem nagyon szabad személyiség, ameddig őt nem ismertem, magamról is azt gondoltam, hogy laza nő vagyok, de ő hat méterrel a föld felett lebeg, én meg őt földelem. Emellett sok közös van bennünk, leginkább az értékrendünk az, ami tökéletesen egyezik, a többiben meg szépen idomulunk egymáshoz.

– Sminkelés közben mesélted, hogy Boldi szülése után megjelent nálatok az édesanyád, illetve jött vele az iker-testvére és a nagymamád is. Úgy fogalmaztál, hogy ez a női vonal olyan erős a családban, hogy a világot is elirányítaná... Mit jelent ez az erő és ez az irányítás? Például a házasságban?

– Anyukámék elváltak. Úgy éltünk együtt, hogy az édesanyám, az öcsém meg én egy házban, és közvetlenül mellettük lakott a nagymamám. Olyan biztos háttérrel adtak, hogy tudtuk, hozzájuk bármikor visszamehetünk. Akármilyen történik, ők szeretnek, elfogadnak, megértenek, meghallgatnak minket. Szeretném, ha a gyerekeimnek ilyen biztos pont tudnék lenni. Nagyon törekszem arra, hogy úgy fogadjam el a férjemet, ahogyan van. A férjemnek, aki egy nagyon kicsi családból jött, nagy álma volt, hogy egy ilyen olaszos családba kerüljön, ahol nem tesznek különbséget aközött, hogy én családom, te családod. Amikor Boldiszár született, jókor, jó időben megjelent az anyukám, a nagymamám és a keresztanyukám. Fantasztikus könnyedséggel elintézték mindent, a kisugárzásukkal, egy jó szóval, egy magabiztos, hozzáértő mozdulattal eloszlatták az összes kételyemet és szorongásomat. És közben nem éreztem bénának és kezdőnek magamat, mert a példamutatással tanítottak.

– Ismerős ez a könnyedség és problémamegoldás a műsorvezetői stílusodból. Természetes vagy, tudod, hol a helye a humornak és a komolyságnak. Szerinted mi egy műsorvezető feladata egy szórakoztató műsorban, például egy A Dal-féle műsorsorozatban?

– Minden műsor kicsit mást kíván. Engem az apukám azzal a tanáccsal engedett el erre a pályára, hogy amikor megbillenek, mindig tegyem fel a kérdést magamnak: kíváncsi vagyok-e még. Legyen szó riportműsorról, kis színes ötpercesekről vagy nagy beszélgetésekről, show-műsorokról. Meg kell hogy maradjon az őszinte kíváncsiság. Én moderátornak, vagyis olyan színpadi embernek gondolom magamat, aki nem a főszerepet játssza, inkább egy biztos háttérrel próbál adni.

– Közben reprezentálsz is, hiszen az arca is vagy a műsornak.

– Igen, e kettősség miatt a munkám erős koncentrációt igényel. Jókor, jó helyen kell lennem, meg kell találnom a lehető legfrappánsabb mondatokat, és le kell tudnom vezényelni a műsort. Bár nem tudom, hogy kik ülnek a képernyő túloldalán, mégis feljűk kell az egész történetet prezentálnom. Ugyanakkor a versenyzőket is támogatnom kell, hiszen a Duna dalversenyében, A Dalban szerepelnek olyanok is, akik a műsorban lépnek először színpadra, nekik abban a pillanatban kicsit az anyukájának is kell lennem. Közben ott ül a zsűri is, és tudnom kell, hogy ebben a helyzetben az én véleményem nem releváns. Nagyon izgulok, amíg el nem kezdődik az adás, de ha ez az izgalom egyszer elmúlik, lehet, hogy szakmát kell váltanom. Feltölt, hogy ott lehetek.

– Kiknek a visszajelzése a legfontosabb számodra?

– Kommenteket nem olvasok, mert ha valaki negatívát ír vagy bántót, az padlóra küld. Pici gyerekkorom óta nagy megfelelési kényszer munkál bennem. A férjem mindig azt sulykolta, hogy fogadjam el, nem fog mindenki szeretni, nem fogok mindenkinek tetszeni, ezt a részét el is engedtem. A szűk család visszajelzése mindig fontos, az anyukámmal minden adás után beszélök, apukámmal is majdnem mindig, és persze a férjemmel. Aztán a jelenlévő szereplők is fontosak. Ha azt mondja nekem akár egy ismert, akár egy először szereplő énekes, hogy köszönöm, nagyon jól éreztem magamat, annál több nem kell. Házigazda vagyok, tehát a hangulat nagyban az én felelősségem. Nem mindegy, hogy segítem-e a szereplőket, vagy zavarba hozom őket azzal, hogy valamibe kellemetlenül belekérdezek.

– A pályádon szerettél volna apukádtól függetlenedni, viszont együtt vagytok a Highlights of Hungary nagykövetei. Ez szimbolikus együttes jelenlét, vagy valóban közös munka?

– Abszolút közös munka, és én vagyok annyira erőszakos, hogy ő is kivegye a részét ebből, mert bár kedve van, lelkes is, de ideje annál kevesebb. Ugyanakkor ez a feladat jó ok arra is, hogy beszélgessünk.

– A tavalyi jelöléseitek közül a kortárs táncprodukció nyilván hozzád kötődik. Melyik jelölted árul el még rólad sokat?

– A Radnóti Színház fotósorozatát éreztem magamhoz nagyon közel, amely társadalmilag fontos ügyeket mutat be, illetve a Németh Franciskáék által indított surgossegi.info honlapot is rendkívül hasznosnak tartom, amely egy országos ügyelet- és gyógyszerárkereső oldal. Franciskát régebb óta ismerem, rengeteget tanul, dolgozik ápolónőként. Nagyon tisztetem, hogy kisgyerekes anyaként még egy ilyen közhasznú ügyet is visz. Lenyűgöznek azok az emberek, akik ebben a szférában az idejükön és az energiájukon túl tesznek valamit a közösségért. Én is használok az ő alkalmazásukat.

És magam is vágyom arra, hogy fontos társadalmi ügyekkel foglalkozhassak. Anyukám is szociálisan érzékeny, dolgozott mozgásjavító intézetben, gyerekeket fejlesztő pedagógusként. Örülök, hogy fiatalon lettem anyuka, mert ha a gyerekek kirepülnek, sok mindent szeretnék még csinálni. Azt hiszem, ehhez kell még egy kicsit erősítenem a lelket, mert minden fájdalmas történet, amellyel találkozom, nagyon rányomja a bélyegét a hangulatomra, amit utána sugárzok a gyerekeim felé. De közben azt is érzem, hogy például az idős emberek nagyon közel állnak hozzám. Megfordult már a fejemben, hogy ingyen táncórákat adok vagy felolvasok nekik. Nem találtam még meg azt a platformot, amelyen keresztül az új ötleteimet sokakkal megoszthatnám. Az Instagram nem az én világom, ott nagyon sok a megmondóember, én pedig nem tartozom közéjük. Egy újságíró barátnőm, aki a családi műsorokban szeret leginkább nézni, nemrég azt mondta: „Ott állsz ezeken a nagy színpadokon, persze vicces vagy és hangos, de én tudom azt is rólad már száz éve, amit a nézők nem tudnak, hogy nagy szíved van, és olyan jó volna ezt megmutatni.”

Most még azt érzem, hogy ha beviszem a családomba a lelkiileg nehéz munka fojtó, szorongó érzését, az hosszú távon senkinek nem jó. Vágyom erre önálló individuumként, de közben egy egység része is vagyok. ♦